

Svatý Václave...

Když mi bylo sedm roků, šla jsem s rodiči v neděli do kostela. Kolem Prioru jely velké kolony tanků. Psal se rok 1968 a vojska Varšavské smlouvy začala okupaci. Vzpomínám si na tu hroznou bezmoc a zoufalství lidí kolem. Tu neděli jsme v kostele zpívali Svátý Václave, vévodo české země hodně silně a s velkými emocemi. Stejné emoce jsme zažívali v roce 1989, v listopadu. Uměli jsme se semknout kolem svatého Václava, když bylo zle ... +Noela

„Ty jsi dědic České země, rozpomeň se na své plémě,“ zpíváme se Svatováclavským chorálu. Zkusme přemýšlet o tom, co vyjadřují tato slova.

Svatý Václav je dědic. Neměli bychom však být spíše my dědici svatého Václava, jeho odkazu, jeho stylu života? A vůbec, co to znamená slovo „dědic“? Pokud se zeptáme takto, možná se dobereme smyslu textu, který zpíváme. O historikovi Dušanu Třeštíkovi se říká, že si rád vymýšlí, ale jeho vysvětlení původu slova „dědic“ je docela pravděpodobné a zcela nepochybně nám poslouží k vysvětlení role či úlohy svatého Václava pro náš národ.

Kmen Čechů, stejně jako každý jiný kmen, ctil bůžky svého rodu. Ti slovanští byli vyrobeni ze dřeva a naši předkové jim říkali „dědci“. Když se rozhodli, že přestěhují svá obydlí, vzali své ochránce na ramena a odnesli je spolu se vším svým majetkem na místo, které se jim zdálo příhodné. O tom píše jak Kosmas, tak Kristiánova legenda, že otcové donesli své dědky až na horu Říp, kde se jim zalíbilo. Když naši předkové našli místo, kde se rozhodli postavit svou vesnici, nejdříve ze všeho zasadili do plánovaného centra své dědky – bůžky a ochránce rodu. Ti jim měli zajistit nerušené spočinutí a budování, hojnost, mír a zdraví. Od té doby se u nás vesnicím říká „dědina“. Když do našich zemí přišli první misionáři křesťanské víry, nemohli jednoduše smést ze stolu hodnotový systém, základní vzorce kultury našich předků. Křesťanství může jednat velmi moudře: Pochopit, co je dobré použít, a naplnit křesťanským smyslem podle přísloví: chceš-li vzít psovi kost, dej mu kus masa.

Vhod jim přišel svatý Václav, panovník a mučedník. Svátý Václav se stal „dědkem“, respektive dědicem České země, ochráncem národa a české státnosti.

Kolem svého ochránce se shromažďoval národ již velmi záhy. O tom bychom se dočetli v seriózních dějepisných knihách. Kolem sv. Václava je národ schopen semknout své síly i dnes. Snad jsme právě pochopili proč...

Ne náhodou si korunu Karla IV. panovníci půjčovali od sv. Václava. Ležela totiž na jeho lebce. Koruna českého království patří jemu a nikdo nepovolaný na ni neměl ani nemá právo. Ten, kdo ctí svatého Václava, ctí své kořeny. Kdo ctí své kořeny, je pevně zakořeněný a jen tak nic s ním neotřese. Kdo naopak od sebe odsekává své kořeny, padne a zahyne.

Je nutné dodat, že sv. Václav měl také své kořeny.

Kořenem, který mu dal nejvíce živin, je Kristus.

Autor Petr Šabaka

Zdroj: z knihy De sanctis - O svatých